

Prasība, kas celta 2015. gada 27. maijā – Eiropas Komisija/Grieķijas Republika

(Lieta C-244/15)

(2015/C 254/13)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – D. Triantafyllou un W. Roels)

Atbildētāja: Grieķijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, pieņemot un atstājot spēkā tiesību aktus, kuros paredzēts tāds atbrīvojums no mantošanas nodokļa attiecībā uz pirmo mājokli, kas ir diskriminējošs, jo tiek piemērots tikai attiecībā uz tiem Eiropas Savienības pilsoņiem, kuru dzīvesvieta atrodas Grieķijā, Grieķijas Republika nav izpildījusi Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. pantā un Eiropas Ekonomikas zonas līguma 40. pantā noteiktos pienākumus;
- piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Diferencētais nodokļu režīms attiecībā uz Grieķijā rezidējošām personām, kurām nepieder nekustamais īpašums (un kuras ir atbrīvotas no mantojuma nodokļa), un personām, kuru dzīvesvieta neatrodas Grieķijā, saistībā ar pirmo nekustamo īpašumu, kas iegūts mantošanas ceļā, ir kapitāla brīvas aprites neattaisnots ierobežojums LESD 63. panta izpratnē (skat. arī LESD 65. pantu).
2. Diferencētais nodokļu režīms attiecībā uz Grieķijā rezidējošām un nerezidējošām personām ir nepamatota atšķirīga attieksme pret salīdzināmām situācijām gan tāpēc, ka nerezidenti var pārcelties uz dzīvi Grieķijā un tādā gadījumā nokļūt tajā pašā situācijā, kurā atrodas Grieķijā jau rezidējošās personas, gan tāpēc, ka šis atbrīvojums nav saistīts ar to, vai mantotā nekustamā īpašuma īpašnieks šo īpašumu apdzīvo, un tāpēc dzīvesvieta nevar būt kritērijs atbrīvojuma no nodokļa piešķiršanai. Dzīvesvietas nosacījumā ir apslēpts pilsonības kritērijs, jo Grieķijā rezidējošās personas pārsvarā būs Grieķijas pilsoņi, un otrādi.
3. Šī atšķirīgā attieksme, kas nav saistīta ar to, vai īpašumu apdzīvo tā īpašnieks, nevar būt attaisnota nedz ar sociālās politikas apsvērumiem, nedz vajadzību nodrošināt valsts un pašvaldību ieņēmumus.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2015. gada 19. marta spriedumu lietā T-412/13 *Chin Haur Indonesia, PT*/Eiropas Savienības Padome 2015. gada 29. maijā iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta C-253/15 P)

(2015/C 254/14)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieces

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji – J.-F. Brakeland, M. França)

Pārējās lietas dalībnieces: *Chin Haur Indonesia, PT*, Eiropas Savienības Padome un *Maxcom Ltd*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 19. marta spriedumu, kas paziņots Komisijai 2015. gada 23. martā, lietā T-412/13 *Chin Haur Indonesia, PT*/Eiropas Savienības Padome, noraidīt pirmajā instancē celto prasību un piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

vai, pakārtoti,

- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai un atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem tiesvedībā pirmajā instancē un apelācijas instancē pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas iesniegtā apelācijas sūdzība attiecas uz Vispārējās tiesas 2015. gada 19. marta spriedumu lietā T-412/13. Šajā spriedumā Vispārējā tiesa Padomes 2013. gada 29. maija Īstenošanas regulas (ES) Nr. 501/2013, ar ko galīgo antidempinga maksājumu, kas ar Īstenošanas regulu (ES) Nr. 990/2011 noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes velosipēdu importam, attiecina uz tādu velosipēdu importu, kas nosūtīti no Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas un Tunisijas, neatkarīgi no tā, vai šiem velosipēdiem ir deklarēta Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas vai Tunisijas izcelsme⁽¹⁾, 1. panta 1. un 3. punktu atcēla daļā attiecībā uz *Chin Haur Indonesia, PT*.

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai Komisija izvirza trīs apelācijas sūdzības pamatus.

Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka Vispārējai tiesai nebija likumīga pamata secināt, ka Padome bija pārkāpusi Antidempinga pamatregulas⁽²⁾ 13. panta 1. punktu, jo šāds secinājums esot balstīts uz nepareizu attiecīgā apstrīdētās regulas preambulas apsvēruma interpretāciju un uz nepareizu Antidempinga pamatregulas 13. panta 1. punkta interpretāciju. Otrkārt, Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa esot sniegusi nepietiekamu un pretrunīgu pamatojumu savam secinājumam, pārkāpjot Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. pantu. Treškārt, Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Komisijas procesuālās tiesības saskaņā ar Tiesas statūtu 40. pantu.

⁽¹⁾ OV L 153, 1. lpp.

⁽²⁾ Padomes 2009. gada 30. novembra Regula (EK) Nr. 1225/2009 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV L 343, 51. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2015. gada 19. marta spriedumu lietā T-413/13 *City Cycle Industries*/Eiropas Savienības Padome 2015. gada 29. maijā iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta C-254/15 P)

(2015/C 254/15)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieces

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji – J.-F. Brakeland, M. França)

Pārējās lietas dalībnieces: *City Cycle Industries*, Eiropas Savienības Padome un *Maxcom Ltd*